

2 Söndagen i Advent

1 Årg. Ev. Luk 21:25-36

I.N.J

Hotfullt eller hoppfullt? Ja, vilket ord täcker bäst innehållet i evangeliet idag på andra söndagen i Advent? Det ord vi väljer beror på *var* vi har vårt hjärta någons. Räknar vi alls med Gud? Har vi någon tro överhuvudtaget? Eller är denna världen allt för oss? Är den det, då är det inte konstigt om vi blir skrämde, ja rentav uppjagade av det Jesus säger idag och tycker det vi hör bara är hemskt och hotfullt.

Nu är det inte bara Jesus som talar om tidens slut. Vänder vi oss till vetenskapen och dess företrädare – också till dem som är ateister och inte tror att det finns någon Gud - så är de alla eniga om att våra dagar här nere är räknade. Världen kommer inte att finnas för alltid. Och Jesus säger alltså detsamma i evangeliet idag. Världen *som vi nu känner den* har ett, skall vi säga, ”bäst före- datum”. Så vare sig vi tror eller ej, en sak är kan vi vara överens om: *”himmel och jord skall förgå”*

Men, tänker vi kanske: Kan vi inte ändra på det här? Kan vi inte rädda världen? Går inte det? Om var enda kotte på vår jord kavlade upp ärmarna, spottade i nävarna och bjöd till allt vad de kunde? Ja, mina vänner, även om vi lyckades komma till rätta med klimathotet, skapa en ny ekonomisk världsordning och åstadkomma en varaktig fred på jorden, en gång kommer slutet. *”Himmel och jord skall förgå”*.

Men varför? Hur kan Gud tillåta att det sker? Står det inte i Bibeln allt det Gud skapat inte bara var gott, utan faktiskt *”mycket gott”*? (1 Mos 1:31). Jo, men saken är ju den att tillvaron inte alls är sådan som Gud en gång skapade den. Du minns väl syndafallet? Ondskan har kommit in i världen! Förgängelsen härjar! Döden visar sitt vidriga tryne! Våld, krig, orättvisor, pandemier, tsunamivågor, jordbävningar, svältkatastrofer och klimatförändringar hemsöker vår arma jord. Ja, ibland tycks hela tillvaron vara i olag.

Men att *”himmel och jord skall förgå”*, det betyder inte att Gud skall förstöra sitt skapelseverk! Det handlar egentligen inte alls om jordens undergång. Gud *skall inte* förstöra sitt skapelseverk, istället skall han *l befria det*. Himmel och jord – så som vi nu känner dem – i den gestalt och form de nu har - skall förgå som vi sagt. Men som Paulus skriver i Romarbrevets åttonde kapitel: *”Skapelsen skall befrias ur sitt slaveri under förgängelsen och nå den frihet som Guds barn får när de förhärligas”*. (Rom 8:21). Och Petrus påminner i sitt andra brev om vad Gud har lovat, nämligen *”nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor”* (2 Petr. 3:13).

Jesu ord: *"Då skall man få se Människosonen komma på ett moln med makt och stor härlighet"* är därför hoppfulla ord. Den som kommer är ju vår *Befriare*. En gång, vid tidens slut, kommer Gud slutgiltigt att sätta ned foten! Han skall säga: Nu är det nog! Min skapelse har skändats tillräckligt. Den mänsklighet som jag skapat till min avbild har vanställts länge nog! Ondskan har härjat och förstört vad den skall. Världen måste, som Jesus säger på ett annat ställe, *"födas på nytt"* (Matt. 19:29).

Men hur skall man kunna vara vid gott mod när planeterna kreverar, tillvaron skakas i sina grundvalar, människor ger upp andan i skräck och man lyssnar till det dystra ljudet från havets och vågornas då? Ja, här krävs det vi skulle kunna kalla för trons djupseende. Ser man på tillvaron i tro, då ter sig allt annorlunda. Det är därför Jesus kan säga som han gör: *"När allt detta börjar, så räta på er och lyft era huvuden, ty er befrielse närmar sig"*.

Tron går hand i hand med hoppet. Utan tro finns det inget hopp. Det bara är så. Tron öppnar våra ögon så att vi kan tyda tecknen rätt. Tron reser oss upp. Den kröker inga ryggar. Därför kommer Jesus med den underbara liknelsen om fikontträdet. Dess knoppar förebådar sommaren. Tecknen förebådar Kristi ankomst – hans sista advent. *"Nu är sommaren nära"*, säger Jesus, Guds rikes sommar.

Nog är sommaren en underbar bild av hur det blir i den tillvaro som vi väntar. Visst kommer du ihåg din barndoms somrar? Nog minns du hur det spratt i dina ben under skolavslutningen i kyrkan och hur befriande det kändes när slutpsalmen var sjungen och betygen utdelade. Då var det sommarlov. Och de tycktes oändligt – trots att vi inom oss visste – att i augusti var det skola som vanligt igen. Men, när Guds rike bryter in en gång vid tidens slut, då finns det inte någon augusti längre och inget gammalt och invariant att gå tillbaka till. Dörren till det förflutna är stängd för alltid. Vi lever i evighetens sommar – den som aldrig tar slut – vi lever med Jesus – han som sagt: *"Se, jag gör allting nytt"* (Upp 21:5).

Nog spritter det i mina gamla ben när jag hör de orden! En gång skall jag slippa ischias och artros och tillsammans med alla Guds barn få rasa runt på paradiset sommaräng. Och jag vet: Jesus vill att jag skall komma dit. Därför säger han som han gör: *"Håll er vakna hela tiden och be att ni får kraft att undfly det som väntar och kan stå upprätta inför Människosonen"*.

Han menar inte – och det är viktigt – att det helt plötsligt är förbjudet att sova, att man skall leva på helspänn hela tiden och bara ägna sig åt bön, gudstjänst och bibelläsning. Nej, vad Jesus vill säga är detta: sluta inte att hoppas, sluta inte att längta, sluta inte att se framåt med förväntan. Det är annars lätt hänt att man klistrar fast i det jordiska och blir likgiltig och inte bryr sig om sin evighet! Vårt synfält

blir så begränsat om vi *"bara riktar blicken mot det synliga"* som är förgängligt och inte *"mot det osynliga"* som är evigt (2 Kor 4:17).

Idag får vi konkret hjälp att hitta riktmärket i tillvaron och inte förlora himlen ur sikte. Den hjälpen finns i Jesu eget Ord. Om det säger han idag: *"Mina ord skall aldrig förgå."* Det är ju inte några tafatta, lama och oprecisa människoord, inte en teori eller främst en lära utan de ord Jesus talar de är *"ande och liv"* (Joh. 6:64). Där man kommer inom hörhåll för ordet, blir fångad av Ordet, där man brukar Ordet, lever i dagligt umgänge med Ordet, har Ordet till sitt rättesnöre och till sin dagliga föda där håller man sig också andligen vaken och alert. Ja, vill vi vara kyrka och kristna på allvar, då gäller det att vara noga med Ordet. Precis som Paulus uppmanar oss till i Kolosserbrevet: *"Låt Kristi ord bo hos er i hela sin rikedom och med all sin vishet"* (Kol 3:16).

Så är det alltså hoppets ord vi fått lyssna till idag. Sammanfattningsvis: En gång skall Gud sätta ner foten! En gång kommer Guds rike i sin kraft! En gång skapar Gud allt på nytt igen! En gång är evighetens sommar inne! Och det bästa är: Vi har hemortsrätt där. Så mycket större anledning har vi att be med hela vårt hjärta, precis som Jesus har lärt oss: *"Låt ditt rike komma!"*. Amen.

Psalmer: 103 v 5,6, 39, 314, 111
S:t Clemens, 2023-12-10